

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 138/2016-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. februára 2016 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], mal. [REDACTED], [REDACTED], a mal. [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, Advokátska kancelária, L. Novomestského 25, Pezinok, vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1, čl. 22 ods. 1 a 2, čl. 23 ods. 1, čl. 35 ods. 1 a 3, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 8 ods. 1 a 2, čl. 36 ods. 1 a čl. 40 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, práv podľa čl. 3, čl. 5 ods. 1, 3 a 4, čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. b) a c) a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 52/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], mal. [REDACTED] a mal. [REDACTED] o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. apríla 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), [REDAKOVANÉ], mal. [REDAKOVANÉ] a mal. [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (spolu ďalej len „sťažovatelia“) vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1, čl. 22 ods. 1 a 2, čl. 23 ods. 1, čl. 35 ods. 1 a 3, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, ako aj namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 8 ods. 1 a 2, čl. 36 ods. 1 a čl. 40 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práv podľa čl. 3, čl. 5 ods. 1, 3 a 4, čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. b) a c) a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 52/2009 (ďalej aj „napadnutý postup“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ má postavenie obžalovaného v trestnom konaní vedenom pred okresným súdom pod sp. zn. 5 T 52/2009. Sťažovateľ bol 12. apríla 2014 na základe príkazu na zatknutie vydaného okresným súdom zatknutý a následne sa na základe uznesenia okresného súdu sp. zn. 5 T 52/2009 zo 14. apríla 2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Tos 51/2014 z 15. mája 2014 nachádzal v období od 14. apríla 2014 do 15. januára 2015 vo väzbe v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ], a to aj na základe uznesenia okresného súdu sp. zn. 5 T 52/2009 zo 4. decembra 2014 o zamietnutí žiadosti sťažovateľa z 13. novembra 2014 o prepustenie z väzby.

2.1 Krajský súd uznesením sp. zn. 1 Tos 1/2015 z 15. januára 2015 rozhodol o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 5 T 52/2009 zo 4. decembra 2014 tak, že zrušil uznesenie okresného súdu sp. zn. 5 T 52/2009 zo 4. decembra 2014

a podľa § 79 ods. 1 a 3 Trestného poriadku ihneď prepustil sťažovateľa z väzby na slobodu. Krajský súd v odôvodnení uznesenia sp. zn. 1 Tos 1/2015 z 15. januára 2015 uviedol: „Sťažnostný súd uvádza, že pri rozhodovaní o žiadosti o prepustenie z väzby, ako aj o možnosti náhrady väzby iným inštitútom nespojeným s odňatím slobody je potrebné predovšetkým skúmať, či je naďalej daná dôvodnosť podozrenia zo spáchania trestného činu obžalovaným, či pretrvávajú dôvody väzby v tomto prípade podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku, a či boli dodržané zákonné lehoty a ustanovenia o plynulosti konania.

Sťažnostný súd bez ambície nahrádzať úlohu súdu 1. stupňa pri rozhodovaní o vine a rešpektujúc zásadu prezumpcie neviny uvádza, že podozrenie zo spáchania obzvlášť závažného zločinu a ďalšieho zločinu sa doposiaľ vykonaným dokazovaním nerozptýlilo, a trestné stíhanie obžalovaného je naďalej vedené dôvodne. Je v právomoci predsedu senátu určiť, aké dôkazy vykoná a v akom poradí, pričom je povinný vykonať dokazovanie v rozsahu umožňujúcom spravodlivé rozhodnutie. Nakoľko proces dokazovania na hlavnom pojednávaní zatiaľ ukončený nebol, úvahy obžalovaného v tomto smere sú predčasné.

Existencia dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku musí vyplývať buď z osoby obvineného alebo z okolností prípadu. Sťažnostný súd sa stotožňuje so záverom súdu 1. stupňa, že obavy z vyhýbania sa trestnému konaniu a pokračovania v trestnej činnosti sú u obžalovaného naďalej dané. Listinnými dôkazmi - zápisnicami z pojednávaní v civilných veciach predloženými zástupcom Ministerstva spravodlivosti SR, bolo preukázané, napriek riadnemu a včasnemu predvolaniu na hlavné pojednávanie nariadené na 20. 02. 2014 o 10.00 hod., ktoré obžalovaný prevzal dňa 28. 01. 2014, sa tento nedostavil, a dva dni pred termínom predložil potvrdenie o práceneschopnosti od 21. 01. 2014. V období trvania práceneschopnosti sa obžalovaný dva razy zúčastnil občianskych súdnych konaní, a to 21. 01. 2014 a 10. 02. 2014. Je teda zrejmé, že obžalovanému nebránili účasti na hlavnom pojednávaní zdravotné dôvody, hoci bol formálne práceneschopný, pričom ale ustanovenie § 120 ods. 2 Trestného poriadku vyžaduje pre ospravedlnenie neúčasti zo zdravotných dôvodov predloženie správy ošetrojúceho lekára, z ktorej vyplýva, že zdravotný stav obvinenému neumožňuje bez vážneho ohrozenia života, závažného zhoršenia zdravotného stavu alebo rozšírenia nebezpečnej infekčnej choroby. Žiadne takéto potvrdenie obžalovaný nepredložil, naopak,

vybavoval iné úradné záležitosti, čo svedčí o jeho úmysle mariť trestné stíhanie. Dĺžka doposiaľ vykonanej väzby (cca 9 mesiacov) s poukazom na právnu kvalifikáciu skutkov, ktoré sú mu kladené za vinu, nie je v rozpore so zásadou primeranosti a zdržanlivosti pri zásahoch do základných ľudských práv a slobôd. Obava z pokračovania v trestnej činnosti vyplýva zo vznesenia obvinenia pre ďalší majetkový trestný čin.

Pri skúmaní postupu súdu 1. stupňa z hľadiska rýchlosti konania a dodržiavania občianskych práv garantovaných ústavou, nadväzujúcich na článok 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a na ustanovenie § 2 ods. 6 a § 76 ods. 1 Trestného poriadku sťažnostný súd zistil pochybenie.

Na č. l. 1379 sa nachádza námietka zaujatosti vznesená obžalovaným voči predsedovi senátu. Podanie bolo okresnému súdu doručené dňa 02. 09. 2014, doposiaľ však o tejto námietke zaujatosti nebolo rozhodnuté, hoci splňa všetky potrebné náležitosti. Bez toho, aby sťažnostný súd prezumoval zaujatosť či nezaujatosť predsedu senátu, je na mieste zdôrazniť, že ustanovenie § 32 ods. 4 Trestného poriadku v prípade, že je námietkou zaujatosti spochybnená nezaujatosť sudcu, prikazuje konajúcemu orgánu vykonať len nariadený úkon trestného konania a také úkony, ktorých nevykonanie by mohlo ohroziť účel trestného konania. Vzneseniu námietky zaujatosti predchádzalo rozhodnutie súdu 1. stupňa o väzbe dňa 26. 08. 2014, proti ktorému podal obžalovaný sťažnosť. Okresný súd bez toho, aby rozhodol o námietke zaujatosti predložil dňa 25. 09. 2014 vec nadriadenému súdu, ktorý s rozhodnutím o sťažnosti vrátil spis okresnému súdu dňa 10. 10. 2014. Dňa 13. 10. 2014 sa konalo hlavné pojednávanie, ktoré bolo bez vykonávania dokazovania a bez rozhodnutia o námietke zaujatosti odročené na termín 11. 11. 2014. Na tomto hlavnom pojednávaní boli vypočutí svedkovia [REDACTED] a [REDACTED], a následne bolo odročené na termín 16. 12. 2014. Medzi časom podal obžalovaný žiadosť o prepustenie z väzby, o ktorej sa aktuálne rozhoduje, okresný súd nariadil neverejné zasadnutie a rozhodol napadnutým uznesením. Dňa 09. 12. 2014 vzniesol obžalovaný ďalšiu námietku zaujatosti. Dňa 16. 12. 2014 na hlavnom pojednávaní boli vypočutí svedkovia [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED].

Sťažnostný súd konštatuje, že žiaden z úkonov súdu vykonaný po vznesení námietky zaujatosti nebol takého charakteru, ktorého okamžité, nevykonanie by zmarilo účel trestného konania, preto boli tieto úkony vykonané v rozpore s ustanovením § 32 ods. 4

Trestného poriadku. Nakoľko všetky uvedené úkony je potrebné zopakovať po vyriešení otázky nezaujatosti predsedu senátu na základe námietky zaujatosti vznesenej dňa 02. 09. 2014, bolo by ďalšie väzobné stíhanie obžalovaného minimálne v rozpore s § 76 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého môže väzba trvať len nevyhnutný čas. Tým že súd 1. stupňa vykonával po podanej námietke zaujatosti, bez včasného rozhodnutia o nej, úkony, ktorých nevykonanie by zjavne nezmarilo účel trestného stíhania, spôsobil nielen ich nezákonnosť, a tým aj nepoužiteľnosť pri rozhodovaní o vine alebo nevine obžalovaného, ale aj následné predĺženie trestného konania, najmä v ohľade neúmerného predĺženia trvania väzby obžalovaného, pretože takto vykonané úkony bude v ďalšom konaní potrebné zopakovať.

Sťažnostný súd dospel k záveru, že v dôsledku opomenutia súdu 1. stupňa vo vzťahu k námietke zaujatosti zo dňa 02. 09. 2014 došlo k porušeniu práva obžalovaného na osobnú slobodu, ktoré je garantované čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, a to tým, že súd nekonal efektívne, s osobitnou starostlivosťou a urýchlením. Väzba je krajné a výnimočné zaisťovacie opatrenie, pri ktorom vzhľadom na jej podstatu treba rešpektovať zásadu primeranosti a zdržanlivosti.

Z tohto pohľadu boli nečinnosťou súdu 1. stupňa porušené ústavné práva obžalovaného takým spôsobom, že bolo potrebné rozhodnúť o jeho prepustení z väzby na slobodu. Preto sťažnostný súd napadnuté uznesenie zrušil a ihneď prepustil obžalovaného na slobodu.“

3. Sťažovatelia argumentujú, že napriek uzneseniu krajského súdu sp. zn. 1 Tos 1/2015 z 15. januára 2015 a prepusteniu sťažovateľa na slobodu je potrebné, aby ústavný súd vyslovil porušenie ich ústavných práv, keďže sťažovateľ bol v období od 2. septembra 2014 (t. j. odo dňa podania námietky zaujatosti sťažovateľom proti predsedovi senátu) do 15. januára 2015 vo väzbe nezákonne a protiústavne.

3.1 Podľa sťažovateľov boli postupom okresného súdu (t. j. tým, že ponechal sťažovateľa vo väzbe aj po 2. septembri 2014) porušené práva sťažovateľa na obhajobu, právo na súkromie, ako aj porušený princíp prezumpcie neviny. Rovnako podľa sťažovateľov dochádzalo v prípade väzby sťažovateľa k ponižujúcemu a neľudskému zaobchádzaniu. Tým, že bol sťažovateľ väzobne stíhaný aj po 2. septembri 2014, došlo

podľa sťažovateľov zároveň k porušeniu práva na súkromie ostatných sťažovateľov, najmä maloletých detí, keďže sťažovateľ nemohol byť pri synovi v čase, keď mal zdravotné ťažkosti.

3.2 Sťažovatelia ďalej v sťažnosti citujú znenie označených ústavných práv, poukazujú na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcu sa priznania finančného zadosťučinenia, rovnako citujú z listov maloletých detí adresovaných sťažovateľovi do väzby alebo podrobne opisujú priebeh osobných prehliadok sťažovateľa príslušníkmi Zboru väzenskej a justičnej stráže a priebeh eskortovania sťažovateľa z väzby na súdne pojednávania.

4. V závere sťažovatelia navrhli vydať tento nález:

„Základné práva a slobody [redacted] chránené podľa čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 16 ods. 1, ods. 2, čl. 17 ods. 1, ods. 2, ods. 5, čl. 19 ods. 1, ods. 2, 20 ods. 1, čl. 22 ods. 1, ods. 2, čl. 23 ods. 1, čl. 35 ods. 1, ods. 3, čl. 46 ods. 1, čl. 50 ods. 2, ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, v spojení podľa čl. 8 ods. 1, ods. 2, čl. 36 ods. 1 a čl. 40 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a v spojení podľa čl. 3, čl. 5 ods. 1, ods. 3, ods. 4, čl. 6 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. b), c), čl. 8 ods. 1, ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na majetok podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod č. k. 5T 52/2009 porušené boli.

Základné práva [redacted], mal. [redacted], mal. [redacted] chránené podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 1, ods. 2, čl. 22 ods. 1, ods. 2, Ústavy Slovenskej republiky, v spojení podľa čl. 8 ods. 1, ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod č. k. 5T 52/2009 porušené boli.

[redacted] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 90.200,- Eur, ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.

[redacted] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 22.000,- Eur, ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.

Mal. [redacted] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 22.000,- Eur, ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu

k rukám matky [REDACTED], ktorá má povinnosť uchovať priznané finančné zadostučinenie pre svoju dcéru do veku dospelosti 18. rokov na termínovanom účte.

Mal. [REDACTED] [REDACTED] priznáva finančné zadostučinenie v sume 22.000,- Eur, ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu k rukám matky [REDACTED], ktorá má povinnosť uchovať priznané finančné zadostučinenie pre svojho syna do veku dospelosti 18. rokov na termínovanom účte.

[REDACTED] priznáva odškodnenie majetkovej ujmy v sume 11.718,- Eur s úrokom z omeškania 5,05% ročne od 1.2.2015 do zaplatenia, ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.

[REDACTED] priznáva odškodnenie majetkovej ujmy v sume 200,- Eur s úrokom z omeškania 5,05% ročne od 16.01.2015 do zaplatenia, ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.

[REDACTED] priznáva úhradu trov konania v sume 294,08 Eur, ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný zaplatiť na účet jej právnej zástupkyne - advokátky JUDr. Emílie Korčekovej do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.

[REDACTED] priznáva úhradu trov konania v sume 294,08 Eur, ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný zaplatiť na účet jej právnej zástupkyne - advokátky JUDr. Emílie Korčekovej do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.

Mal. [REDACTED] priznáva úhradu trov konania v sume 294,08 Eur, ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný zaplatiť na účet jej právnej zástupkyne - advokátky JUDr. Emílie Korčekovej do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.

Mal. [REDACTED] [REDACTED] priznáva úhradu trov konania v sume 294,08 Eur, ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný zaplatiť na účet jej právnej zástupkyne - advokátky JUDr. Emílie Korčekovej do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu. “

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 49 zákona o ústavnom súde sťažnosť môže podať fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom sa porušili jej základné práva alebo slobody, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

III.

6. Bez potreby uvádzania bližších doktrinálnych záverov k označeným ústavným právam sťažovateľov či bližšieho citovania a rozoberania ich námietok je potrebné konštatovať, že sťažnosť neprešla pri jej predbežnom prerokovaní testom jej prijateľnosti na ďalšie konanie, a to z týchto dôvodov:

7. Sťažovatelia v prerokovávanej sťažnosti namietajú neústavnosť napadnutého postupu okresného súdu pri rozhodovaní o prepustení sťažovateľa z väzby, ktorý má tkvieť v tom, že okresný súd ponechal sťažovateľa vo väzbe aj po 2. septembri 2014.

7.1 Ústavný súd pripomína čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého právnych noriem pramení, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („*ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd*“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

7.2 Na základe princípu subsidiarity ústavný súd poskytuje ochranu základným právam a slobodám iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri skúmaní podmienok konania o sťažnosti riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je ochrana základných práv a slobôd poskytovaná ústavným súdom prostredníctvom ústavou a zákonom o ústavnom súde upraveného konania o sťažnosti subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (porov. II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť (porov. I. ÚS 20/02, III. ÚS 152/03).

7.3 V čase podania sťažnosti bol sťažovateľ prepustený z väzby na slobodu na základe uznesenia krajského súdu sp. zn. 1 Tos 1/2015 z 15. januára 2015, ktorým tento konštatoval nezákonnosť a neústavnosť väzobného stíhania sťažovateľa po 2. septembri 2014 a konštatoval, že boli porušené jeho ústavné práva.

7.4 Ochranu ústavným právam sťažovateľov efektívne poskytol krajský súd. Sťažnosť podaná ústavnému súdu sa tak materiálne javí byť ako snaha o zduplicitnenie konštatovania (t. j. aj zo strany krajského súdu aj ústavného súdu) porušenia ústavných práv sťažovateľov (predovšetkým sťažovateľa), čo je z pohľadu konania pred ústavným súdom neprípustné (porov. čl. 127 ústavy „...ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“, ako aj § 49 zákona o ústavnom súde „...ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd“).

7.5 Pokiaľ teda (i) bola efektívne poskytnutá ochrana ústavným právam sťažovateľov zo strany krajského súdu (ii) a sťažovateľ sa v čase podania sťažnosti už nenachádza vo väzbe, je sťažnosť napádajúca postup okresného súdu pre namietané porušenie ústavných práv sťažovateľov neprípustná.

8. Akcentujúc už prezentované konklúzie, ústavný súd musel sťažnosť sťažovateľov odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej neprípustnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. februára 2016